

Janics Boglárka KANAPÉ

– A kanapém egy céda. – Éjfél után lehetett nem sokkal, amikor ezt kimondtam. A kijelentést döbbszent csend követte, mert M. és én tudtuk, hogy igaz, Á. pedig sejtette.

Szűkebbnek éreztem a szobát, sőt az egész lakás ötvenhat négyzetméterét is, pedig mindenkinek jutott elég hely. Az üres üvegeknek, meg a vízpipa füstjének is. Egy-két órával ezelőtt még a füstkarikákkal próbálkoztunk, amik mindenre hasonlítottak, csak geometriai alakzatra nem. Be voltunk zárva. Önként. Még én fordítottam el a kulcsot a zárban, amikor megérkeztek a srácok. Állítólag sok a betörés, figyelni kell; manapság mindent visznek: ékszer, fikuszt, bal vesét. A szív senkinek nem kell, túl sok vele a macera, az enyém is egy pléhdobozban van a szekrény tetején.

– A szerelem miatt volt – motyogta M., és felhúzta az egyik szemöldökét. Ha pedig felhúzza az egyik szemöldökét, akkor mindig valami perverz dologra gondol.

– Tavaly nyáron, igaz? – kérdeztem vissza, és a plafont néztem, mert az volt a legbiztosabb pont. Júliusban is a plafont néztem, amikor rám tört a hányinger. Most is kavargott a gyomrom, de csak a halkonzerv meg a vízpipa miatt.

– Kéne egy kis friss levegő! – vágott közbe Á., és már indult is az erkélyajtó felé. Annak az ajtónak külön technikája van, de aki ért a nőkhöz, könnyen kinyitja, csak egy apró mozdulat, és már diffundál is a levegő az utca és a lakás között.

A bakelithez mentem, felhangosítottam a zenét. Keringőt hallgattunk, mert ez passzolt leginkább a hangulatunkhoz. Kitértam az erkélyajtó másik szárnyát is, hogy a zenét odakint is hallják a kocsma előtt cigarettázó műegyetemisták. Az ötödik emeletről távolinak tűnt az utca alja, de csak a sötétség miatt. Olyan volt, akár egy optikai illúzió.

– Utazzunk el! – kiáltottam fel, közben pedig behajtottam az ajtókat, mert félttem, hogy megfáznak a szobanövényeim.

Éreztem, ahogy a földszinten zökken a lift. Mintha ledobnának egy hatalmas testet, ami fémes dörrenéssel ér földet. Néha álmomból is erre ébredek.

– És hová utaznál? – vetette a nappali közepe felé M., majd felemelte a poharát. Üres volt.

– Menjünk délre, nézzük meg a tengert! – vágtam rá, és én is felemeltem a poharam, de az enyémben még volt egy-két korty bor.

– Mégis milyen tengert és melyik délen?

– A kék tengert, az ex-Jugoszlávia területén. De végül is, nem mindegy? Csak menjünk! – tombolt fel bennem a lelkesedés, fejemben pedig már volt egy kép, ahogy pucéran fürdünk a sós vízben, miközben a parton álló kocsiból (sötétzöld Rover) ugyanez a keringőzene szól.

Ekkor mindketten Á.-ra néztünk. Vártuk az erősítést.

– Mi történt tavaly nyáron? – kérdezte viszonylag hosszú hatásszünet után, és ismét döbbszent csend lett.

Eltűnt fejemből a sós víz, a tengerparti fenyőfák, meg a sötétzöld Rover is. A lift megint zökkent, valaki megjött. –

Hátha benyitnak – gondoltam. – Hátha benyitnak és elviszik a kanapét, meg a foltot és a titkát, de ennek az esélye igencsak apró volt, hiszen én magam reteszelttem be a hevederzárát. Még mindig be voltunk zárva. Önként.

– Elmondhatom? – kérdeztem, és jelzésként középre toltam az üres poharat.

– Mondd, te úgyis jobban értesz a szavakhoz. A te szádból jobban hangzik – mondta M., és kinyitotta sokadik üveg bort. Megvártam, hogy mindenkinek töltsön és letegye az üveget.

– Tavaly nyáron – kezdtem –, egy hosszú éjszaka után, hajnalban, amikor kimentem pisilni, két srác feküdt a kanapémon kifli pózban. Az egyikük M. volt, a másiknak már a nevére se emlékszem. Békésen aludtak, mint a gyerekek, de csak ma reggel jöttem rá, hogy miért mosolyogtak álmukban. Azt hiszem, akkor szívta magába a szerelmet a textil. Igaz?

– Igaz – nyögte M. és megint felhúzta a szemöldökét.

Á. meg se rezdült, csak unottan felkelt, az erkélyhez ment és rányitotta az ajtót az éjszakára, majd így szólt:

– Utazzunk el, minél előbb! És vigyük a kanapét is!

kép | Jeffrey Hood, flickr.com